

Arrest

nr. 194 495 van 29 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X –
optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 27 oktober 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen die erop gericht zijn een versnelde behandeling te bekomen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat op 26 april 2017 werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2017 om 10 uur 30 in zaal A.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pierre ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 15 oktober 2012 onontvankelijk verklaard omdat de ziekte volgens de gemachtigde kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2013 werd de beslissing van 15 oktober 2012 ingetrokken.

Op 5 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 mei 2012 opnieuw onontvankelijk omdat volgens de gemachtigde de ziekte kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 159 574 van 7 januari 2016 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 2 maart 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 mei 2012 onontvankelijk doch ongegrond.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., G. (R.R.: [...])

geboren te E. op [...]1980

A., L. (RR: [...])

geboren te M. op [...]1989

K., K. geboren op [...]2009

A., S. I. A. geboren op [...]2012

Nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor A., S. I. A. werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 02.03.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het

land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan verzoekers de versnelde behandeling vragen.

Op 24 oktober 2017 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) ten aanzien van verzoekers en de minderjarige kinderen. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen een verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in gekend onder het rolnummer RvV 211.691.

Op 24 oktober 2017 werd eveneens aan verzoekers een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

- Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort het PR RvV) bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

Artikel 44 van het PR RvV, bepaalt wat volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.”

2.1.2 De toepassing van de wettelijke bepaling aangaande de hoogdringendheid

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen de beslissing van 2 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard - slechts onvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu maken verzoekers het voorwerp uit van een beslissing van 24 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die aan

verzoekers werden betekend dezelfde dag, maakt de verwijdering van verzoekers imminent nu zij de vasthouding van verzoekers bevelen in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben op 27 oktober 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 24 oktober 2017 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoekers imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

2.2. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Aan de volgende cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
4. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

3. Betreffende de voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de

aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.1.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze wijzen erop dat hun dochter, geboren op [...] 2012, lijdt aan een zeldzame aandoening, namelijk een cervicale meningomyelocele. Ze diende reeds kort na de geboorte een chirurgische ingreep te ondergaan en wordt sedertdien nauwgezet opgevolgd door onder meer neurochirurg dr. W. Ter zitting benadrukt de raadsman dat de thans voorliggende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds even lang hangende is, als het kind oud is, zijnde 5 jaar. Verzoekers wijzen erop dat in het advies de arts-adviseur de verschillende medische attesten van de behandelende artsen van het kind heeft opgelijst. Hieruit blijkt dat hij kennis had van onder meer het attest van neurochirurg W. waarin wordt gestemd dat *“er [...] een reëel risico [bestaat] dat rethetering zou optreden, waarvoor dan een nieuwe operatieve behandeling noodzakelijk is. De kans dat dit adequaat gebeurt in Armenië is klein, vandaar dat verder regelmatige neurochirurgische opvolging in ons centrum noodzakelijk is.”* Ze wijzen op het attest van 2 juni 2016 waarin neurochirurg W. stelt dat regelmatige opvolging noodzakelijk blijft *“zeker zolang de groei nog actief is”*. Verzoekers vervolgen met de verwijzing in het advies van de arts-adviseur naar de MEDCOI – databank waaruit de arts-adviseur concludeert dat de noodzakelijke neurochirurgische opvolging beschikbaar is in Armenië, zowel op ambulante basis als in hospitaalsetting. Deze MEDCOI opzoeking verwijst naar Polyclinic “Sourb Astvatsamayr” en Polyclinic “Grigor Narekatsi” (informatie uit 2012), echter deze informatie werd tegengesproken door een arts van een van de centra. Verzoekers legden immers een attest voor van dr. Sargsyan van de Polyclinic Sourb Astvatsamayr die op 13 oktober 2015 verklaarde: *“ondergetekende verklaart dat S.-I G. A., geboren op [...] 2012, lijdt aan spina bifida – meningomyelocele (meningomielocelle) en haar operatief ingrijpen is onmogelijk uit te voeren in de Republiek Armenië”*. Verzoekers voeren aan dat noch in het medisch advies, noch in de bestreden beslissing wordt ingegaan op het attest van dr. S. Het medisch advies van de arts-adviseur beperkt zich volgens hen tot een formalistische verwijzing naar gegevens uit de MedCOI-databank van 2012. Nu in het medisch advies, noch in de bestreden beslissing geen recentere informatie aangevoerd wordt waaruit moet blijken dat de specifieke heelkundige ingreep die het kind hoogstwaarschijnlijk zal moeten ondergaan, wel zou kunnen uitgevoerd worden, of dat de verklaring van Dr. S. onjuist zou zijn, achten zij artikel 9ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. De feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten in de beslissing worden opgenomen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de arts-adviseur aanvaardt dat het 5 jaar oude kind nood heeft aan een regelmatige neurochirurgische opvolging en hiermee dus de ernst van de aandoening erkent. Teneinde de beschikbaarheid te onderzoeken heeft de arts-adviseur zich gebaseerd op informatie van de MedCOI-databank. Met verwijzing naar de aanvragen met de unieke referentienummers BMA-7520 en 6609 stelt hij dat de noodzakelijke neurochirurgische opvolging wel degelijk beschikbaar is in Armenië, zowel op ambulante basis als in hospitaalsetting. In het advies wordt in de voetnoten inderdaad verwezen naar informatie op websites van de poliklinieken “Sourb Astvatsamayr” en Polyclinic “Grigor Narekatsi van 13 januari 2012, terwijl verzoekers een stuk voorleggen van 2 oktober 2015 getekend door dokter V.S. en medisch adjunct-directeur A.A van de Armeense “Sourb Astvatsamayr” waarin zeer specifiek met betrekking tot de aandoening van de dochter van verzoekers zelf wordt verklaard dat “*haar operatief ingrijpen [...] onmogelijk [Is] uit te voeren in de Republiek Armenië.*” Dit attest werd in het advies van de arts-adviseur van 2 maart 2017 wel formeel gevoegd aan de lijst van medische attesten, maar de motieven van het advies laten niet toe te begrijpen of de arts-adviseur dit attest werkelijk gelezen heeft nu geenszins op de inhoud van dit stuk wordt ingegaan, terwijl het zeer specifieke informatie bevat over de (on)mogelijkheid tot operatief ingrijpen voor de specifieke aandoening van de dochter van verzoekers. Ook het attest van 23 september 2015 van de behandelende neurochirurg lag ter beoordeling voor aan de arts-adviseur, maar de arts-adviseur lijkt de inhoud van dit stuk *prima facie* te negeren waarin de specialist stelt dat de kans op een adequate operatieve behandeling in Armenië klein is. Uit onderzoek van de MedCOI-stukken, die het administratief dossier bevat, blijkt dat stuk BMA 7520 betrekking heeft op medische beschikbaarheid van chirurgie aan de ruggengraat voor het ziektebeeld van een 35-jarige man. *Prima facie* lijkt dan ook het stuk van de arts en medisch adjunct-directeur van 2 oktober 2015, zoals voorgelegd door verzoekers meer toepasselijk, nu dit specifiek betrekking heeft op de situatie van de dochter van verzoekers, dat een jong kind betreft. Aangaande het stuk BMA 6609 stelt de Raad vast dat dit van minder recente datum is dan het stuk van de Armeense artsen die verzoekers hebben voorgelegd. Bijkomend blijkt dat dit stuk weliswaar betrekking heeft op het ziektebeeld van een jong kind, maar met een aandoening van misvorming van de ruggengraat, wat *prima facie* wederom van algemenere aard is dan het specifiek attest van de arts en medisch adjunct-directeur van de Sourb Astvatsamayr” die het hebben over de specifieke aandoening, “meningomyelocèle” van verzoekers dochtertje. Minstens kan niet blijken uit het advies van de arts-adviseur dat hij met de inhoud van dit stuk van de Armeense arts en adjunct-directeur van de Sourb Astvatsamayr van 2 oktober 2015, dat gelegaliseerd werd vertaald, heeft rekening gehouden.

Nu er thans geen discussie bestaat over het feit dat het kind van verzoekers lijdt aan een zeldzame aandoening, waarvoor het reeds neurochirurgisch werd geopereerd en de neurochirurg en de arts-adviseur het erover eens zijn dat verdere neurochirurgische opvolging noodzakelijk is, kwam het deze laatste toe om op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van de behandeling in het land van herkomst nauwkeuriger te onderzoeken, hetgeen thans *prima facie* niet op afdoende wijze blijkt. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat noch in het medisch advies, noch in de bestreden beslissing wordt ingegaan op het attest van dr. V.S. Er ligt thans inderdaad ook geen recentere

even precieze informatie voor waaruit kan blijken dat de verklaring van dr. V.S. en de medisch adjunct-directeur onjuist zou zijn.

Verweerder repliceert in de nota als volgt:

“De ambtenaar geneesheer deed bij zijn onderzoek naar de beschikbaarheid van de medische zorgen beroep op de MedCOI databank, waarvan een afschrift gevoegd werd bij het administratief dossier. Het loutere feit dat de behandelende geneesheren zouden geattesteerd hebben dat een operatief ingrijpen onmogelijk is uit te voeren in Armenië, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een noodzakelijke neurochirurgische opvolging en medisch beeldvorming noodzakelijk achtte.”

Ter zitting beperkt verweerder zich tot een verwijzing naar de nota en stelt hij dat de Raad zal oordelen of op afdoende wijze de beschikbaarheid en toegankelijkheid zijn onderzocht. Dit verweer doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* worden aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is *prima facie* ernstig.

3.2. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De bestreden beslissing van 2 maart 2017 tot ongegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in die mate dat niet op afdoende zorgvuldige wijze de beschikbaarheid van een neurochirurgisch ingrijpen voor het kind van verzoekers werd onderzocht, dat onbetwist aan een zeldzame aandoening lijdt en waarvoor de arts-adviseur erkent dat neurochirurgische opvolging noodzakelijk is. *Prima facie* blijkt niet dat op afdoende wijze werd rekening gehouden met de inhoud van alle pertinente en precieze stukken, die bij de arts-adviseur voorlagen.

Verzoekers voeren aan dat hun kind bij uitwijzing naar Armenië een reëel risico loopt dat een neurochirurgische ingreep zich opdringt en zij in dat geval de nodige zorgen niet kan krijgen die haar gezondheidstoestand vereist. Dit zou voor het kind en het gezin een ondraaglijk fysiek en psychisch lijden betekenen en bijgevolg een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekers door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Dienvolgens is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 maart 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. MAES ,
Dhr. L. JANS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

A. MAES